

Száll az ének

Kiss Benedekhez

*Írsz jegenyék magasában,
madárlátta kis szobában,
ahová csak integetnek,
fölötte már mindeneknek:*

*mindeneknek fölötte már
csendül a csönd, szabad a száj,
s mérni mérhetetlenséget
nem marad más — csak az ének:*

*ki csillagról csillagra száll,
ki csillagról csillagra száll.*

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Álom az álomról

(Egész nap szerszámok voltak a kezemben, kezemügyében, kapkodtam mindenért, hogy bevégeztessék, s eljött az este.) Máris különösnek érzem, hogy mikor alszom, semmi se kell a kezembe, hogy csak így üres kézzel vágok neki a behunyt szemű éjszakának. Ugyan, hát mit tudok tenni pusztá kézzel ott egymagamban! De igazán csak a szememmel akar szembenézni az álom, csak számára van feladata? Vagy odaát is van minden, odaát is várnak ugyanazok a szerszámok, odaát mindent ugyanúgy teszek meg? Egy éjszakabeli nappalban, egy szememben élő kezemmel. S ha álomban elalszom, álombeli szememben is ott vagyok egészen, tette ké-szen. Most már valahol örökre ébren leszek.

Egérutak

*Az erdő hangulata, mész és fal
illúziója. Összhangok, melyek nem
épülethez tartoznak, de nem is növényiek.
Rács. Álló testek rácsa. Erdők, tömegek.*

Egérutak, igen, de nem az emberek között. Egérutak, igen, de nem a dolgok között, igen, de nem emberek és dolgok között, emberek, dolgok és eszmék között. Valami számára egérutakon áthatolhatatlan a világ. Azt hiszem, ezt megjósolhatom, mert nem az a kétséges, hogy beválík-e, hanem hogy mikor hiszik, épp kik azok: maga futóhomok és ingerlékeny, maga áruló és szemérmes, maga rászédhető és hű, maga megalázható és különben is maga csak halálig magasodhat, de itt egy fal van. Valahol ott fenn, valahol fejmagasságban mindig az arcom előtt a Bastille ablaka.

A múltba küldött levél

Van itt egy levél a példamutatás szent szervezetéből, úgy bújt ki a toll alól, mint a hideg vízben lemosdott test, világos közléseit megismételték előtte legalább tízszer, és elsimult annyi előző viszály a leheletétől, a történelembe vész megfogadható tanítása, utolsót csendülnek az első vitatkozó kardok, és leül a virág, hogy valamely út mentén virítson mindannak, ami elindul ide, hát hogyné örvendének, lélek, a levelednek, mely velem is számol a porszemnyi Európában, milyen tengeres, milyen villanyvilágítással sziporkázó, milyen ipari csilingelés mindez az önmagára itthon, vidéken is csendesen büszke éjszakámban. Tessék elolvasni itt előttem a frissen érkezett ideifákat. Levélről levélre élet az ember feje. Ki írta a fejemet, melyik klasszikus vállal ilyen jövőt is: élek, élek, élek.

Ez a nap

Nézem a hosszú havazást, mint régen. Mit néz az ember romjain? Ki tudná ezeket a hegyeket még egyszer úgy szeretni? Az támaszthatná fel, amit átéltek, éreztek, amit éltek. Nézem a hosszú havazást, mint régen. Mit csinálsz, hogy mindennap megnézed,

mindennap felemlegeted, elolvasod,
meghallgatod a házakat, a képeket,
a holtakat, a csatatereket? Őrzöm
magamban ezt a napot, ezt a népet.
Amit velem mondat ki, nem mondatja
ki senkivel ez a föld. Most érzem
az arcomból, az összeszorított számból,
ahogy szembe fúj a szél, az ő
arcát, a mama mogorva kis fejét, őrzöm
nagyanyám. Ki tudja ezeket a hegyeket
még egyszer így szeretni. Az
feltámaszthat engem. Nézem a hosszú
havazást, mint régen.

DÉR ISTVÁN: A MADARAK ELSZÁLLNAK (RÉSZLET)